

С. П. Корінний

Воєнна тактика

ВОЄННА ТАКТИКА – складова [воєнного мистецтва](#), що визначає і обґрунтовує найдоцільніші способи, форми і засоби бою (бойових дій) з метою покращення тактичної (оперативної) обстановки, досліджує особливості підготовки та ведення всіх видів бою як своїми військами, так і супротивником у різній обстановці. Розрізняють заг. тактику і тактику певного виду ЗС, родів військ, спец. військ, військ. формувань ін. складових Воєн. організації держави. Заг. тактика розглядає питання підготовки і ведення заг.-військ. бою, в якому беруть участь кілька родів військ і спец. військ; порядок і способи спіл. дій у різних умовах бойової обстановки; переміщення, розташування на місці перегрупування та заміни частин і підрозділів; упр. військ. формуваннями в бою; бойового, тилового і тех. забезпечення. Теорія В. т. досліджує закономірності, характер і зміст бою, розробляє способи його підготовки та ведення; практика – охоплює діяльність командирів, штабів і військ (сил) щодо підготовки і ведення бою. Вона включає: моніторинг даних обстановки; прийняття рішення, постановку завдань й організацію взаємодії; планування бою і керівництво підрозділами й частинами (кораблями); всебічне забезпечення бойових дій. Тактика розвивається під впливом політ., екон., інформ. факторів, досягнень науки і техніки, вдосконалення засобів зброй. боротьби. Оскільки нині [високоточна зброя](#) (ВТЗ) і високі технології займають провідне місце у воєн. галузі, зокрема ВТЗ збільшує бойові можливості частин і з'єднань сухопут. військ, змінює роль та призначення підрозділів і частин (кораблів) у бою, вимагає відповід. підготовки та ведення бою (бойових дій), сучасна В. т. впроваджує нові прийоми та способи для ефектив. використання перспектив. зразків озброєння і бойової техніки. Вона також враховує вимоги класич. бою з потуж. радіоелектрон. боротьбою, захистом від ВТЗ противника і зброї масового ураження та запалювал. зброї; вказує способи ведення бою проти іррегуляр. формувань, виокремлює партизан. тактику незакон. зброй. формувань; дозволяє чітко орієнтуватись під час участі частин і з'єднань у миротвор. операціях. Ведення заг.-військ. бою вимагає творчого підходу щодо побудови бойового і похід. порядків, більшого розосередження частин і підрозділів артилерії та ППО, рац. ешелонування зусиль розвідки, радіоелектрон. боротьби, маскування, захисту від ВТЗ. Останнім часом у ході зброй. конфліктів широко застосовуються нетрадиц. елементи бойового порядку з включенням до їх складу підрозділів бойового забезпечення; враховується відсутність традиц. контакту з

противником, невизначеність тилу, флангів, перед. краю; підвищується роль тактич. самостійності заг.-військ. підрозділів у ланці рота-батальйон. Висновки заг. тактики у вигляді певних принципів, правил та норм формулюються у бойових статутах і настановах. В. т. послуговується положеннями оператив. мистецтва і стратегії, з якими перебуває у постій. зв'язку, і, в свою чергу, впливає на їхній зміст. Тактика зародилась одночасно з появою держави й армії. Її розвиток від 6-5 ст. до н. е. і до поч. 20 ст. фактично віддзеркалює розвиток сухопут. військ і військ.-мор. сил. Із появою нових видів ЗС, родів військ (сил) і спец. військ, а також складових Воєн. організації держави, виникла їхня тактика.

Бібліографічний опис:

Воєнна тактика / С. П. Корінний // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2006. – Режим доступу:

<https://esu.com.ua/article-27380>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).